

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku H. N.

z udziałem M. N., T. L., S. L., J. L., K. N., J. N., M. A., S. A., F. A., D. W., J. B., T. N., E. K., M. P., D. A. i A. D.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym 23 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek skargi kasacyjnej M. A., S. A., F. A., D. W., J. B., T. N., E. K., M. P., D. A. i A. D. - jako następców prawnych F. A.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie

z 5 maja 2021 r., sygn. akt I Ca 97/21,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2. zasądza od M. A., S. A., F. A., D. W., J. B., T. N., E. K., M. P., D. A. i A. D. na rzecz H. N. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Uczestniczka F. A. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie, oddalającego apelację skarżącej w sprawie o zasiedzenie prowadzonej z wniosku H. N. z udziałem skarżącej oraz innych osób. W toku postępowania przed Sądem Najwyższym w miejsce F. A. wstąpili jej następcy prawni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Podniosła, że zaskarżone postanowienie

„w sposób oczywisty narusza przepisy materialne oraz postępowania”; nie przywołała jednak konkretnych unormowań, wskazując, że zostały one określone „na wstępie”, co, jak należy mniemać, oznacza odwołanie się do treści podstaw kasacyjnych. Jednocześnie skarżąca podała, że sąd „stwierdził nabycie udziałów nieruchomości [...] w drodze zasiedzenia, gdy tymczasem zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził tego faktu”. Przywołane tu stwierdzenia wyczerpują argumentację przedstawioną przez uczestniczkę.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Skarżąca nie przedstawiła argumentacji wymaganej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stanowi wyvodu prawnego, który byłby nakierowany na wykazanie, że w sprawie zachodzi omawiana przyczyna kasacyjna, lecz jedynie niepopartą żadnymi konkretnymi racjami opinię o zasadności skargi. Sposób wskazania przepisów, które naruszać ma zaskarżone postanowienie (czyli ogólne stwierdzenie, że mowa o przepisach przywołanych „na wstępie”, w podstawach skargi), sprawia, że ocena wniosku nie byłaby możliwa bez jednoczesnej analizy podstaw skargi, co na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne

(postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2018 r., IV CSK 612/17). Podstawowe znaczenie ma jednak to, iż w świetle przytoczonego wyżej uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie da się w istocie ustalić, dlaczego zdaniem uczestniczki skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona; poprzestanie na twierdzeniu o wystąpieniu w sprawie jakichś nieskonkretyzowanych bliżej naruszeń prawa jest bowiem dalece niewystarczające.

Należy również przypomnieć, że z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. wynika niedopuszczalność kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych sądu drugiej instancji. Żadnego efektu nie mogło zatem przynieść podnoszone przez skarżącą twierdzenie, że jakieś (nieokreślone bliżej) fakty nie wynikały ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach orzeczono, mając na względzie sprzeczne interesy stron, ich wysokość ustalając na podstawie § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.